

Tóth Brigitta:

Világba jönni kell...

Még egyszerre dobban a két szív,
Gyermek a jászolban még nem sír.
Anyja méhében szunnyad a drága;
Még nincs kész a világ e csodára.
De világba jönni kell!

Nézd hát! Megrendül a Szent Szűz.
A fájdalom, mi általjárja, nem szűn'.
Egyre mélyebb, egyre kízóbb,
Tüzes vasnál, szénnél izzóbb.
Mert világba jönni kell!

S mi egyszer indul, nem néz hátra.
Gyermek mosollyal nem lép e világra,
Mert anyja könnyét ő is érzi,
De nincs ereje ezt is nézni,
Hisz' világba jönni kell!

Nem csendesen, nem pólyálva;
Üvöltve, vérben, ruhátlan...
De csitt! Hisz már látnak!
Anyád letörli újszülött fátylad.
Ím, világba jönni kell!

Csillagfényben fűröszt Atyád,
Ez a világ immár hazád.
Ne sírj, drága! Nem vagy árva!
Te vagy e nép meghurcolt királya!
Így világba jönni kell!

Most már szíved másként dobban,
S puha tested mindég jobban
Vágyik a legtisztább csodára:

Az anyai ölelés nyugtató honára.

E világba jönni kell!

S drága kisdéd, nem is sejtéd,

Ez ölelés mégsem véd meg:

Anyád könnyét újra látod,

Ha csupasz testtel vérben ázol...

E világba jönni kell?

Négy szeg nyoma, lándzsa hegye -

Nincs más, ki ezt méltón vegye!

Mert világból menni kell!

Neked bizony menni kell!

Hogy e világból vigyél el!

Engem, E világból, Te magadhoz, Vigyél el!